

ΣΤΕ 1477/2012 [Προϋποθέσεις άρσης μη συντελεσμένης ρυμοτομικής απαλλοτρίωσης]

Περίληψη

-Δεδομένου ότι με το από 26.3.1953 β.δ. έγινε τροποποίηση του ρυμοτομικού σχεδίου Ν. Σμύρνης στην επίδικη περιοχή και όχι ένταξη της περιοχής αυτής για πρώτη φορά στο σχέδιο πόλεως, το Διοικητικό Πρωτοδικείο, κατά την έρευνα των προϋποθέσεων άρσης της επίμαχης ρυμοτομικής απαλλοτρίωσης, όφειλε να εξετάσει τον πολεοδομικό χαρακτήρα του επίδικου ακινήτου πριν από την έκδοση του παραπάνω β.δ., προκειμένου να διαπιστώσει αν το εν λόγω ακίνητο ήταν οικοδομήσιμος χώρος ή είχε ήδη καταστεί κοινόχρηστος. Σε περίπτωση δε που προέκυπτε ο κοινόχρηστος χαρακτήρας του, όφειλε να εξετάσει επίσης το πολεοδομικό καθεστώς που είχε καταστήσει το επίδικο κοινόχρηστο χώρο και τις έννομες συνέπειές του. Αναιρείται η προσβαλλόμενη απόφαση, με την οποία κρίθηκε ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις για την άρση της επίδικης μη συντελεσμένης απαλλοτρίωσης.

Πρόεδρος: *Αγγ. Θεοφιλοπούλου*

Εισηγητής: *Μ. Τριπολιτσιώτη*

Βασικές σκέψεις

1. Επειδή, με την υπό κρίση αίτηση, που ασκείται κατά νόμο χωρίς καταβολή παραβόλου, ζητείται η αναίρεση της 2231/2005 απόφασης του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Πειραιώς, με την οποία συνεκδικάσθησαν και έγιναν δεκτές προσφυγές του πρώτου αναιρεσίβλητου αφ' ενός και των λοιπών τεσσάρων αφ' ετέρου κατά της σιωπηρής άρνησης της Διοίκησης να άρει τη ρυμοτομική απαλλοτρίωση που επιβλήθηκε, με το από 26.3.1953 β.δ/μα (Α' 86), σε ακίνητο που βρίσκεται στο Ο.Τ. 199Α του Δήμου Ν. Σμύρνης και φέρεται να ανήκει κατά συγκυριότητα στους αναιρεσίβλητους.
2. Επειδή, νομίμως συζητήθηκε η υπόθεση παρότι δεν παρέστησαν οι αναιρεσίβλητοι, εφόσον αντίγραφα της κρινόμενης αιτήσεως και της πράξης του Προέδρου με την οποία ορίσθηκε δικάσιμος και εισηγητής επιδόθηκαν σε αυτούς νομίμως και εμπροθέσμως (βλ. τα 6060 - 65/30.3.2010 αποδεικτικά επιδόσεως της δικαστικής επιμελήτριας Α. Αναγνωστοπούλου). Εξ άλλου, η παροχή πληρεξουσιότητας εκ μέρους των αναιρεσιβλήτων προς το δικηγόρο ..., με προσκομιδή σχετικών συμβολαιογραφικών πληρεξουσίων, δεν ασκεί επιρροή, εφόσον ο παραπάνω δικηγόρος δεν παρέστη κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο.
3. Επειδή, με το άρθρο 1 παρ. 1 περίπτ. στ' του ν. 702/1977 (Α' 268), όπως αντικαταστάθηκε αρχικά με το άρθρο 29 παρ. 1 του ν. 2721/1999

- (Α' 112) και στη συνέχεια με το άρθρο 1 του ν. 2944/2001 (Α' 222), ορίσθηκε ότι στην αρμοδιότητα του τριμελούς διοικητικού εφετείου υπάγεται η εκδίκαση αιτήσεων ακυρώσεως ατομικών πράξεων διοικητικών αρχών που αφορούν την ανάκληση μη συντελεσμένων ρυμοτομικών απαλλοτριώσεων και την άρση διατηρουμένων για μεγάλο χρονικό διάστημα ρυμοτομικών βαρών. Περαιτέρω, με το άρθρο 1 παρ. 2 της από 21-12-2001 Πράξης Νομοθετικού Περιεχομένου (Α' 288), η οποία κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 2990/2002 (Α' 30), αφενός μεν ορίσθηκε ότι αρμόδιο δικαστήριο για τις διαφορές που γεννώνται από ατομικές πράξεις διοικητικών αρχών, οι οποίες αφορούν την ανάκληση μη συντελεσμένων ρυμοτομικών απαλλοτριώσεων και την άρση διατηρουμένων για μεγάλο χρονικό διάστημα ρυμοτομικών βαρών, είναι το δικαστήριο του άρθρου 11 παρ. 4 του Κώδικα Αναγκαστικών Απαλλοτριώσεων (ν. 2882/2001), δηλαδή το οικείο Τριμελές Διοικητικό Πρωτοδικείο, αφετέρου δε καταργήθηκε η προαναφερθείσα διάταξη του άρθρου 1 παρ. 1 περιπτ. στ' του ν. 702/1977 (όπως ίσχυε) περί υπαγωγής των διαφορών αυτών στην αρμοδιότητα των Διοικητικών Εφετείων. Εξ άλλου, η ισχύς του ανωτέρω άρθρου 1 άρχισε, σύμφωνα με το άρθρο 3 παρ. 1 της ίδιας Πράξης Νομοθετικού Περιεχομένου, από την 1.1.2002. Τέλος, στο άρθρο 11 του ν. 2882/2001 (Α' 17) προβλέπονται οι περιπτώσεις υποχρεωτικής ανάκλησης και αυτοδίκαιης άρσης αναγκαστικών απαλλοτριώσεων (παρ. 2 και 3), στην δε παρ. 4 ορίζεται ότι : «Εάν περάσουν άπρακτες οι κατά τις προηγούμενες παραγράφους 2 και 3 προθεσμίες ή εκδοθεί πράξη αρνητική, κάθε ενδιαφερόμενος μπορεί να ζητήσει από το τριμελές διοικητικό πρωτοδικείο, στην περιφέρεια του οποίου βρίσκεται το απαλλοτριωμένο ακίνητο, την έκδοση δικαστικής απόφασης, με την οποία να ακυρώνεται η προσβληθείσα πράξη ή παράλειψη και να βεβαιώνεται η αυτοδίκαιη ή υποχρεωτικώς επελθούσα άρση της απαλλοτρίωσης. Στην περίπτωση αυτή εφαρμόζεται αναλόγως η διαδικασία που ορίζεται από τον Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (ν. 2719/1999) πλην του άρθρου 66 αυτού. Η εκδιδόμενη απόφαση είναι ανέκκλητη». Τέλος, όπως ορίζεται στο άρθρο δεύτερο του ν. 2882/2001, ο νόμος αυτός άρχισε να ισχύει από την 7.5.2001. Σύμφωνα με τις παραπάνω διατάξεις, αρμοδίως εκδόθηκε η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση από το Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών, στην περιφέρεια του οποίου βρίσκεται το επίδικο ακίνητο, ενόψει του χρόνου, κατά τον οποίο εκδηλώθηκε η ακυρωθείσα σιωπηρή άρνηση της Διοίκησης να άρει τα ρυμοτομικά βάρη του ακινήτου των αναιρεσιβλήτων.
4. Επειδή, το άρθρο 11 παρ. 2 του ν.δ. 797/1971 (Α' 1), όπως είχε αντικατασταθεί με το άρθρο 1 του ν. 212/1975 (Α' 252), προέβλεπε ότι οι αναγκαστικές απαλλοτριώσεις ανακαλούνται αυτοδικαίως, αν παρέλθει ορισμένος χρόνος από την κήρυξή τους, χωρίς να έχει καθορισθεί η οφειλόμενη αποζημίωση, και, συγκεκριμένα ότι οι αναγκαστικές απαλλοτριώσεις, οι οποίες κηρύσσονται κατ' εφαρμογή της νομοθεσίας περί σχεδίων πόλεων, ανακαλούνται, αν

παρέλθει οκταετία. Με την διάταξη της παρ. 2 του άρθρου 36 του ν. 1337/1983 (Α' 33) καταργήθηκε το άρθρο 11 παρ. 2 του ν.δ. 797/1971, και, συνεπώς, και ο θεσμός της αυτοδίκαιης ανάκλησης της απαλλοτριώσεως μετά την άπρακτη πάροδο οκταετίας από την κήρυξή της. Κάθε όμως απαλλοτρίωση, η οποία δεν έχει συντελεσθεί, επιτρέπεται κατά το Σύνταγμα να παραμένει σε ισχύ μόνον για εύλογο χρονικό διάστημα. Συνεπώς, οι αναγκαστικές απαλλοτριώσεις, οι οποίες κηρύχθηκαν μετά την έναρξη ισχύος του ανωτέρω νομοθετικού διατάγματος κατ' εφαρμογή της νομοθεσίας περί σχεδίων πόλεων, όπως και εκείνες που είχαν κηρυχθεί πριν από την έναρξη ισχύος του ανωτέρω διατάγματος κατ' εφαρμογή της νομοθεσίας αυτής, εφόσον διατηρούνται μετά την κήρυξή τους χωρίς να πραγματοποιείται η συντέλεση τους σύμφωνα με τον νόμο, επί μακρό χρονικό διάστημα, το οποίο, υπό τις ιδιαίτερες συνθήκες που συντρέχουν σε κάθε περίπτωση, υπερβαίνει τα κατά την κρίση του Δικαστηρίου εύλογα χρονικά όρια, αποτελούν νομικό και οικονομικό βάρος της ιδιοκτησίας, το οποίο είναι αντίθετο προς την συνταγματική προστασία της. Επομένως, στις περιπτώσεις αυτές ανακύπτει υποχρέωση της Διοικήσεως να άρει την αναγκαστική απαλλοτρίωση, η υποχρέωση δε αυτή δεν αναιρείται από το γεγονός ότι για την άρση της απαλλοτριώσεως απαιτείται η τροποποίηση του ρυμοτομικού σχεδίου, για την οποία ο νόμος προβλέπει την τήρηση ορισμένων διατυπώσεων, διότι η τροποποίηση με σκοπό την άρση της απαλλοτριώσεως είναι υποχρεωτική για τη Διοίκηση (πρβλ. ΣτΕ 263/1995, 642/1998, 3269/2003, 2084/2006 κ.ά.). Εξ άλλου, κατά το νόμο (βλ. άρθρα 44 και 154 του Κώδικα Βασικής Πολεοδομικής Νομοθεσίας [Κ.Β.Π.Ν.], που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του π.δ. της 14/27.7.1999 [Δ' 580]), τα ρυμοτομικά σχέδια και οι πολεοδομικές μελέτες εγκρίνονται, τροποποιούνται ή επεκτείνονται κατά ορισμένη διοικητική διαδικασία που καταλήγει στην έκδοση σχετικής πράξης από την αρμόδια διοικητική αρχή. Ενόψει της σημασίας της πράξης αυτής και των επιπτώσεών της τόσο στο γενικότερο δημόσιο συμφέρον όσο και στο συμφέρον των θιγομένων ιδιοκτητών επιβάλλεται για λόγους ασφαλείας του δικαίου, σύμφωνα, άλλωστε, και με γενική αρχή του διοικητικού δικαίου, η έκδοση αντίθετης πράξης από την ίδια αρχή σε κάθε περίπτωση συνδρομής λόγων ανάκλησης ή κατάργησης της (ΣΕ 4586/2005 επτ. κ.ά.). Επομένως, μετά την έκδοση διοικητικής ή δικαστικής απόφασης, με την οποία βεβαιώνεται η αυτοδίκαιη άρση ρυμοτομικής απαλλοτριώσεως ή διαπιστώνεται υποχρέωση άρσης της ρυμοτομικής απαλλοτριώσεως επιβάλλεται αντίστοιχη τροποποίηση του σχεδίου πόλεως, με σχετική ρητή πράξη της αρμόδιας διοικητικής αρχής. Ειδικότερα, η Διοίκηση, όταν διαπιστώνει ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις για την άρση ρυμοτομικής απαλλοτριώσεως ή ρυμοτομικού βάρους, είτε κατά την εξέταση σχετικού αιτήματος του ενδιαφερόμενου ιδιοκτήτη, που έχει υποβληθεί δια της διοικητικής οδού, είτε ύστερα από την έκδοση δικαστικής απόφασης, που ακυρώνει την άρνηση της Διοικήσεως να ικανοποιήσει το

αίτημα για την άρση, οφείλει, αμέσως και αφού τηρήσει τις διατυπώσεις δημοσιότητας που προβλέπονται από τις οικείες διατάξεις, ώστε να παρασχεθεί η δυνατότητα τόσο στους ιδιοκτήτες όσο και σε άλλους ενδιαφερομένους να εκθέσουν τις απόψεις τους, να επιληφθεί προκειμένου να άρει τη ρυμοτομική απαλλοτρίωση ή το ρυμοτομικό βάρος ή να βεβαιώσει την αυτοδικαίως επελθούσα άρση και, ταυτοχρόνως, να ρυθμίσει εκ νέου το πολεοδομικό καθεστώς του συγκεκριμένου ακινήτου, καθόσον, με μόνη την άρση της απαλλοτρίωσης ή του βάρους, το ακίνητο δεν καθίσταται αυτομάτως οικοδομήσιμο. Στη ρύθμιση αυτή προβαίνει η Διοίκηση, ενόψει της υποχρέωσης της που απορρέει από τη συνταγματικώς κατοχυρωμένη προστασία της ιδιοκτησίας, βάσει, όμως, των κριτηρίων που απορρέουν από το άρθρο 24 του Συντάγματος. Η Διοίκηση, δηλαδή, δεν δεσμεύεται να καταστήσει, οπωσδήποτε, το ακίνητο οικοδομήσιμο, αλλά οφείλει να εξετάσει εάν συντρέχουν λόγοι που εξ αντικειμένου δεν επιτρέπουν τη δόμησή του [π.χ. όταν πρόκειται για ακίνητο με δασικό χαρακτήρα, εντός αιγιαλού, σε ζώνη προστασίας ρέματος κ.λπ.] και, περαιτέρω, να συνεκτιμήσει, κατά τρόπο τεκμηριωμένο, αφενός τα μορφολογικά χαρακτηριστικά του συγκεκριμένου ακινήτου, καθώς και τα χαρακτηριστικά και το νομοθετικό καθεστώς του οικιστικού συνόλου και της ευρύτερης περιοχής στην οποία αυτό εντάσσεται [π.χ. πυκνοδομημένος οικισμός, οικισμός παραδοσιακός κατά τις διατάξεις του ν. 1577/1985, οικισμός υπαγόμενος στις διατάξεις του ν. 3028/2002, οικισμός σε περιοχή φυσικού κάλλους, οικισμός σε περιοχή προστασίας της φύσης κ.λπ.], αφετέρου τις πολεοδομικές ανάγκες και τον πολεοδομικό σχεδιασμό της περιοχής, ιδίως δε εάν συντρέχει σοβαρή ανάγκη για δημιουργία κοινοχρήστου ή κοινωφελούς χώρου, και τις δεσμεύσεις και κατευθύνσεις τυχόν υφισταμένου Γενικού Πολεοδομικού Σχεδίου ή άλλων συναφών σχεδίων, προκειμένου να αποφεύγονται αποσπασματικές ρυθμίσεις, οι οποίες θα ανέτρεπαν ουσιώδεις επιλογές του πολεοδομικού σχεδιασμού, τέλος δε, την πρόθεση και δυνατότητα για την άμεση κατά νόμο συντέλεση της νέας απαλλοτρίωσης, με την χωρίς καθυστέρηση καταβολή της προσήκουσας αποζημίωσης στον θιγόμενο ιδιοκτήτη. Ενόψει δε όλων των ανωτέρω εκτιμήσεων, η Διοίκηση οφείλει να κρίνει εάν η ιδιοκτησία πρέπει, για κάποιο νόμιμο λόγο, (α) να παραμείνει εκτός πολεοδομικού σχεδιασμού ή (β) να δεσμευθεί εκ νέου, με την επανεπιβολή ρυμοτομικής απαλλοτρίωσης ή ρυμοτομικού βάρους, εφόσον συντρέχουν οι παραπάνω νόμιμες προϋποθέσεις, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται, όπως προεκτέθηκε, η δυνατότητα άμεσης αποζημίωσης των θιγομένων ιδιοκτητών, ή (γ) να καταστεί οικοδομήσιμη, είτε με τους γενικούς όρους δομήσεως είτε, ενδεχομένως, με ειδικούς όρους δομήσεως, που πρέπει να καθορισθούν. Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι με μόνη τη δημοσίευση της δικαστικής απόφασης, με την οποία βεβαιώνεται η αυτοδίκαιη άρση της απαλλοτρίωσης ή ακυρώνεται παράλειψη της Διοικήσεως να άρει την απαλλοτρίωση ή το ρυμοτομικό βάρος, το ακίνητο δεν

καθίσταται οικοδομήσιμο, αλλά, μέχρι την ολοκλήρωση της τροποποίησης του σχεδίου πόλεως ή της πολεοδομικής μελέτης, παραμένει πολεοδομικώς αρρύθμιστο. Συνεπώς, μέχρι την ολοκλήρωση της διαδικασίας με την τροποποίηση του σχεδίου δεν επιτρέπεται να εκδοθεί οικοδομική άδεια. Εξ άλλου, κατά την ανωτέρω εκτίμηση της Διοικήσεως περί του επιβλητέου μετά την άρση της απαλλοτρίωσης ή του ρυμοτομικού βάρους πολεοδομικού καθεστώτος, η κρίση περί της δυνατότητας ή μη αποζημίωσης των θιγομένων ιδιοκτητών για την συντέλεση της απαλλοτρίωσης, με την οποία συναρτάται η δυνατότητα επανεπιβολής της απαλλοτρίωσης, πρέπει, επίσης, να είναι νομίμως και ειδικώς αιτιολογημένη (ΣτΕ 4569/2009 επτ, πρβλ. ΣτΕ 3908/2007 επτ.).

5. Επειδή, η κατά το άρθρο 11 του Κώδικα Αναγκαστικών Απαλλοτριώσεων Ακινήτων, που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 2882/2001 (Α' 17), διοικητική διαδικασία ελέγχου της συνδρομής των προϋποθέσεων άρσης της απαλλοτρίωσης επί ακινήτου, αποβλέπуща στην προστασία της ιδιοκτησίας από επιβαρύνσεις που υπερβαίνουν το κατά το Σύνταγμα ανεκτό χρονικό όριο, κινείται κατ' αρχήν από τον ενδιαφερόμενο ιδιοκτήτη, υπέρ του οποίου και τάσσεται. Συνεπώς, ο αιτούμενος την άρση απαλλοτρίωσης λόγω παρόδου απράκτου του κατά τα ανωτέρω χρονικού ορίου πρέπει, με την προς την Διοίκηση αίτησή του, να υποβάλλει και τα αποδεικτικά της ιδιοκτησίας του στοιχεία, τα οποία, συνεκτιμώμενα με τα λοιπά τυχόν υπάρχοντα σχετικά του οικείου διοικητικού φακέλου, οδηγούν στο συμπέρασμα ότι ο αιτών φέρεται, κατ' αρχήν, ως κύριος του αντιστοίχου ακινήτου και νομιμοποιείται, επομένως, στην υποβολή του αιτήματος. Τα στοιχεία αυτά πρέπει να είναι, κατ' αρχήν, επίκαιρα, να τείνουν, δηλαδή, στην απόδειξη της κυριότητας κατά τον χρόνο υποβολής του αιτήματος. Σε περίπτωση δε μη επαρκούς απόδειξης ή αμφισβήτησης της κυριότητας του αιτούντος, η Διοίκηση οφείλει να εκφέρει παρεμπίπτουσα επί του ζητήματος κρίση, ελεγκτή, περαιτέρω, ως προς την νομιμότητα και επάρκεια της αιτιολογίας της από το τυχόν επιλαμβανόμενο της υπόθεσης αρμόδιο διοικητικό δικαστήριο. Σε κάθε περίπτωση, το τελευταίο αυτό δικαστήριο, οφείλει, στο πλαίσιο της κατά νόμο υποχρέωσής του για αυτεπάγγελτη εξέταση των προϋποθέσεων άσκησης δικαιώματος προς άρση ρυμοτομικής επιβάρυνσης ακινήτου, να εξετάζει με βάση τα προσκομιζόμενα ή υφιστάμενα στοιχεία, αν ο αιτών φέρεται ως κύριος του επίμαχου ακινήτου, υποχρεούμενο, στην περίπτωση αυτή, να συνεξετάσει και αντίστοιχους, κατάλληλα τεκμηριούμενους, αντίθετους ισχυρισμούς των λοιπών διαδίκων (ΣτΕ 2129/2007, 3727/2007, 975/2007, 672/2006).
6. Επειδή, στις μεταβατικές διατάξεις του άρθρου 119 του Συντάγματος του 1927 ορίζεται ότι: «Προς αποκατάστασιν ακτημόνων καλλιεργητών, μικρών κτηνοτρόφων και προσφύγων, αγροτών ή αστών, χωρεί επί μίαν πενταετίαν παρέκκλισις από του άρθρου 19, ως εκάστοτε ορίζει ο νόμος, υπό τους

ακόλουθους περιορισμούς. Δια την αστικήν αποκατάστασιν προσφύγων χωρεί απαλλοτριώσεις και κατάληψις προ της αποζημιώσεως ανοικοδομητών οικοπέδων τινος ίδρυσιν συνοικισμών εξ είκοσι τουλάχιστον οικιών, ουχί μικροτέρας συνολικής εκτάσεως των δύο χιλιάδων τετραγωνικών μέτρων, η προς επέκτασιν ή συμπλήρωσιν υφισταμένων συνοικισμών». Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι στις αναγκαστικές απαλλοτριώσεις για αποκατάσταση αστών προσφύγων που κηρύχθηκαν με βάση το άρθρο 119 του Συντάγματος του 1927 η απαλλοτρίωση συντελείται και πριν από την καταβολή ή την παρακατάθεση της αποζημίωσης. Επομένως, με μόνη την πράξη της κήρυξης της απαλλοτριώσεως, επιτρέπεται κατάληψη του απαλλοτριωθέντος και ο ιδιοκτήτης του διατηρεί ενοχική αξίωση για την καταβολή της αποζημίωσης που του οφείλεται (ΣτΕ 813/1987, 3523/1982, 457/1973).

7. Επειδή, όπως προκύπτει από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, με το από 26.3.1953 β.δ. «περί τροποποίησης και συμπληρώσεως του πολεοδομικού σχεδίου Ν. Σμύρνης» (Α' 86), εγκρίθηκε η τροποποίηση του εγκεκριμένου ρυμοτομικού σχεδίου Ν. Σμύρνης μεταξύ των Ο.Τ. 184, 186 και 192 και τμήμα οικοπέδου, συνολικού εμβαδού 1.541.07 τ.μ., ρυμοτομήθηκε κατ' εφαρμογή του σχεδίου αυτού. Ο πρώτος αναιρεσίβλητος ..., φερόμενος ως κύριος του εξ αδιαιρέτου του ακινήτου, με τις 3390/17.3.2003 και 26512/21.6.2004 αντίστοιχες αιτήσεις του προς τη Νομαρχία Αθηνών (Τομέας Νότιας Αθήνας - Πολεοδομία Αργυρούπολης) και το Δήμο Ν. Σμύρνης καθώς και προς τη Διεύθυνση Πολεοδομικού Σχεδιασμού του Υπουργείου ΠΕΧΩ.ΔΕ. ζήτησε να αρθεί η παραπάνω ρυμοτομική απαλλοτρίωση, ισχυριζόμενος ότι, ενώ παρήλθε χρονικό διάστημα 50 και πλέον ετών από την επιβολή της, καμία δεν έγινε ενέργεια για τη συντέλεσή της. Κατά της σιωπηρής άρνησης της Διοίκησης να αποφανθεί επί του αιτήματος άσκησαν προσφυγή ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Πειραιώς τόσο ο πρώτος αναιρεσίβλητος, όσο και οι λοιποί, φερόμενοι ως κύριοι εξ αδιαιρέτου του υπολοίπου 1/2 του επιδίκου. Το Διοικητικό Πρωτοδικείο, αφού έκρινε ότι η μη υποβολή εκ μέρους των τεσσάρων τελευταίων αναιρεσίβλητων αίτησης στη Διοίκηση για άρση της απαλλοτριώσεως καλύπτεται από την αίτηση που υπέβαλε ο συνιδιοκτήτης του ακινήτου πρώτος αναιρεσίβλητος, λόγω της κοινωνίας του δικαιώματος της συγκυριότητας, συνεκδίκασε και δέχθηκε τις προσφυγές με την αιτιολογία ότι, εφόσον από το έτος 1953, κατά το οποίο επιβλήθηκε η ρυμοτομική απαλλοτρίωση στο επίδικο ακίνητο, μέχρι το έτος 2003, κατά το οποίο υποβλήθηκε το πρώτο από τα αιτήματα άρσης της απαλλοτριώσεως αυτής στη Νομαρχία Αθηνών, είχε παρέλθει διάστημα πενήντα ετών, η δέσμευση του ακινήτου υπερέβη τα εύλογα χρονικά όρια, μέσα στα οποία θα ήταν αυτή συνταγματικώς ανεκτή και ακύρωσε τη σιωπηρή άρνηση της Διοίκησης να άρει την επίδικη απαλλοτρίωση, περαιτέρω δε ανέπεμψε την υπόθεση στη Διοίκηση, προκειμένου να αρθεί, με τροποποίηση του ρυμοτομικού σχεδίου, η ρυμοτομική απαλλοτρίωση του ακινήτου των αναιρεσίβλητων.

8. Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση προβάλλεται ότι η κρίση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης περί απαλλοτρίωσης του ακινήτου των αναιρεσίβλητων με το από 26.3.1953 β.δ. και περί μη συντέλεσης της για χρονικό διάστημα πενήντα ετών αιτιολογείται πλημμελώς, διότι η απαλλοτρίωση του εν λόγω ακινήτου υπάγεται στο νομικό καθεστώς των παλαιών προσφυγικών απαλλοτριώσεων και έχει ήδη συντελεσθεί. Ειδικότερα προβάλλεται ότι το ακίνητο αυτό, μέσα στο οποίο βρίσκεται και ο μεταβυζαντινός Ναός των Αγίων Θεοδώρων, συμπεριλαμβάνεται ως κοινόχρηστος χώρος στο από 7.2.1931 Γενικό Διάγραμμα Ρυμοτομίας Συνοικισμού Νέας Σμύρνης του Υπουργείου Κοινωνικών Υπηρεσιών (Πινακίδα 2098/7.2.1931), το οποίο εγκρίθηκε με το από 9.10.1926 π.δ. (Α 365), και στο οποίο αποτυπώνονται οι κοινόχρηστες εκτάσεις του Αστικού Συνοικισμού Νέας Σμύρνης και μετέπειτα Δήμου Νέας Σμύρνης, ο οποίος δημιουργήθηκε κατόπιν απαλλοτριώσεων με το από 8.8.1923 ν.δ., που τροποποιήθηκε με το από 22.11.1923 ν.δ. και τελικά συμπληρώθηκε και κωδικοποιήθηκε με το από 22.4.1924 ν.δ. (Α 92), καθώς και με τα από 25.2.1925 (Α 52) και 24.9.1935 (Α' 450) π.δ., υπάγεται δε στις διατάξεις του άρθρου 119 του Συντάγματος του 1927, του άρθρου 1 παρ. 3 του ν.δ. της 22.4.1924 και της παρ.3 του άρθρου μόνου του από 25.2.1925 π.δ., σύμφωνα με τις οποίες η απαλλοτρίωση των παραπάνω εκτάσεων συντελέσθηκαν «άμα τη δημοσιεύσει» του ν.δ. της 22.4.1924 και του π.δ. της 25.2.1925, δηλαδή στις 22.4.1924 και 4.3.1925 αντίστοιχα. Ενόψει του ότι, όπως δέχθηκε η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, με το προαναφερόμενο από 26.3.1953 β.δ. έγινε τροποποίηση του ρυμοτομικού σχεδίου Ν. Σμύρνης στην επίδικη περιοχή και όχι ένταξη της περιοχής αυτής για πρώτη φορά στο σχέδιο πόλεως, το Διοικητικό Πρωτοδικείο, κατά την έρευνα των προϋποθέσεων άρσης της επίμαχης ρυμοτομικής απαλλοτρίωσης, όφειλε να εξετάσει τον πολεοδομικό χαρακτήρα του επίδικου ακινήτου πριν από την έκδοση του παραπάνω β.δ., προκειμένου να διαπιστώσει αν το εν λόγω ακίνητο ήταν οικοδομήσιμος χώρος ή είχε ήδη καταστεί κοινόχρηστος, σε περίπτωση δε που προέκυπτε ο κοινόχρηστος χαρακτήρας του να εξετάσει το πολεοδομικό καθεστώς που είχε καταστήσει το επίδικο κοινόχρηστο χώρο και τις έννομες συνέπειες του. Για το λόγο αυτό, καθ' ερμηνεία προβαλλόμενο με την κρινόμενη αίτηση, η αίτηση αυτή πρέπει να γίνει δεκτή, η προσβαλλόμενη απόφαση να αναιρεθεί και η υπόθεση να παραπεμφθεί στο ίδιο Δικαστήριο, προκειμένου να κρίνει αν συντρέχουν οι προϋποθέσεις άρσης της επίμαχης απαλλοτρίωσης αφού προηγουμένως εξετάσει το προγενέστερο του από 26.3.1953 β.δ. πολεοδομικό καθεστώς του επίδικου ακινήτου και τις έννομες συνέπειες του.